Выходить у Львовѣ по дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймаютъ ся лишь франкованы.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертаютъ ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львовскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львовскои" и въ ц. к. Старостьвахъ на провинціи

на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 275. Недѣля 8 (20) грудня 1891. Рôкъ I.

Берѣмъ на розумъ!

Сими днями порушили декотрѣ ґазеты польскѣ положенє Поляковъ и Русинôвъ на Буковинѣ а Nowa Reforma кинула гадку, що на Буковинѣ повинни Русины и Поляки поступати въ згодѣ и рука въ руку стремѣти до вытыченои цѣли. На ту гадку вôдповѣла черновецка Gaz. Polska у вступнôй статьи, въ котрôй обговорюючи вôдносины на Буковинѣ, пôднесла и національнѣ хибы тамошныхъ Русинôвъ. Не хочемо тутъ, а може й не маемо права, розбирати буковиньскѣ вôдносины межинароднѣ. О скôлько иде рѣчь про згоду, то годѣ намъ тутъ того не сказати, що коли взагалѣ всѣ народы, хочь бы й якъ собѣ чужѣ, повинни стремѣти до згоды, то тымъ больше повинни шукати згоды народы зъ собою спорôдненѣ и проживаючѣ побôчь себе та въ сумѣшь зъ собою, якъ Русины и Поляки. Дальше, якъ кажемо, не хочемо запускати ся въ буковиньскѣ вôдносины; але не можемо промовчати про тѣ хибы народнѣ у Русинôвъ буковиньскихъ, якѣ пôднесла Gaz. Polska, бо хибы народнѣ одной части народу суть може, ба й бываютъ, хибами цѣлого народу, а народъ ихъ не позбуде ся, коли не звертае уваги и не зважае на то, що противна сторона ему доказуе або закидае.

Gaz. Polska каже, що „буковиньскихъ Русинôвъ баламутивъ бракъ провôдной гадки, що тамошна интеліґенція руска дѣлить ся на кôлька таборôвъ и ѣсть ся взаимно зъ собою такъ, що неразъ, абы допечи зненавидженôй особѣ, жертвуе ся у неи справу хочь бы найлѣпшу. Тота внутрѣшна незгода, посунена ажь до цураня ся найсвятѣйшихъ доґматôвъ народныхъ, подозрѣване вроджене (?) Русинамъ на рôвни зô всхôдными народами и бракъ почутя жертвувати свое „я" для справы народнои — ось то, що якъ бы проклятемъ тяжить на тôмъ народѣ и перешкаджае ему въ житю полiтичнôмъ."

Ото тяжкій закидъ зробленый части руского народу а тымъ самымъ и цѣлому народови. А спытаймо теперь, чи справедливо чи нѣ? По нашôй думцѣ, кромъ повысшого заквестiонованого, може и не конче несправедливо. Ледви чи въ чоловѣцѣ, а тымъ самымъ и въ цѣлыхъ народахъ, есть щось вроджене. Человѣка, а такъ само и цѣлый народъ, роблять обставины тымъ, чимъ вôнъ есть; але и вроджене даесь усунути при сприяючихъ обставинахъ. Зъ другои же стороны нѣкуды правды дѣти, що у насъ Русинôвъ не вôдъ теперь, не вôдъ нинѣ, але зъ давенъ давна тягне ся якъ та червона нитка внутрѣшный роздоръ, незгода мѣжъ самыми собою, бракъ провôдной гадки и высуване свого „я" напередъ безъ уваги на загальный интересъ. То есть хиба народна, котру певно прикро почути, але приймити потреба и треба признати, що такъ есть. О скôлько ту хибу завинивъ самъ народъ, годѣ тутъ розбирати; сего поучила бы може найлѣпше історія минувшости. Але теперѣшнôсть домагае ся иншого поступованя. Та чи у насъ дѣе ся такъ, якъ того теперѣшнôсть вымагае? Правда, що теперѣшному нашому внутрѣшному роздорови може и не такъ дуже мы самѣ виноватѣ; виноватѣ хиба больше тѣ, що той роздоръ въ своихъ цѣляхъ выкликали. Виноватѣ и мы, що дали его у себе выкликатѣ; але теперь, коли вôнъ вже есть и коли черезъ него въ насъ самыхъ нема згоды, то се ще не хиба народна; се внутрѣшна борба, борба вôдродженя, борба въ народѣ, котрый опамятавъ ся. Однакожь то вже хиба наша, що мы, опамятавшись разъ, не змогли доси выробити въ собѣ гадки провôдной, не навчились ще доси пôдпорядковувати свого „я" интересови загальному. А на жаль треба признати, що та хиба проявляесь не лишь у буковиньскихъ але и галицкихъ Русинôвъ. Хибажь мало робить ся у насъ черезъ то колотнечѣ, мало внутрѣшного роздору навѣть мѣжъ тыми, котрѣ, взявши ихъ поодиноко, стремлять до одной цѣли, що они не видять ясно провôдной гадки передъ собою, що особистѣ интересы, особистѣ погляды и змаганя высуваютъ напередъ, не зважаючи на то, що тымъ шкодять загальному интересови, шкодять розвоеви цѣлого народу?

Колижь хтось, що стоить зъ боку и лѣпше видить тѣ нашѣ хибы, ихъ намъ вытыкае, то хочь прикро то почути, но неконче ще соромно

4

Сивый кучеръ

(Дальше.)

Требажъ знати, що оба князики-близнюки були вже вôдъ першои днины зовсѣмъ инакшои уроды и вдачѣ. У Венделина було волосе гладке и, якъ бы не той сивый кучеръ, що звисавъ зъ лѣвого боку головы якъ знакъ пытаня, було бы таки зовсѣмъ чорне; у Юрія, знову було волосе ясне, кучеряве. Ростомъ були они ажь до семого року однаковѣ; вôдъ тои же поры ставъ молодшій хлопчина перерастати свого брата. Они любили ся дуже, а все таки забавка одного рѣдко коли подобала ся другому. Та й очи у нихъ, були на иншій ладъ зробленѣ, не одно, що для Юрія було бѣле, то у его брата було чорне.

Обохъ дуже пильнували; имъ не вôльно було нѣколи самымъ оставати ся. Первородному було се й до вподобы, бо вôнъ любивъ лежати собѣ спокôйно, любивъ, щобы хтось вѣявъ вѣякомъ на него та вôдганявъ вôдъ него мухи. До того ще й любивъ вôнъ дуже казки-небылицѣ, котрѣ треба було ему доти читати, доки вôнъ ажь не задрѣмавъ. Алежь бо и спавъ же вôнъ, спавъ — такъ твердо, що всѣ ажь не могли надивувати ся. Двораки повѣдали, що вôнъ такъ набирае силы и вже теперь лагодить ся до трудôвъ, якѣ его ждуть, коли вôнъ стане панувати.

Ще закимъ научивъ ся говорити, знавъ вже добре приказувати другимъ, абы ему услугували, а самъ и пальцемъ не доторкнувъ ся того, що другѣ за него робили. При тôмъ було его лагôдне лице зъ великими, утомлеными очима, незвычайно хороше, а навѣть власна его мати глядѣла на него неразъ зъ трѣвогою и почестею, якъ на яке чудо. О него не потребувала она журити ся, бо въ цѣлôмъ краю не було такои чемнои та слухнянои дитины.

Не такій бувъ безталанный Юрій. Его треба було стеречи та пильнувати, бо вôнъ бувъ палкій и непосидящій, та самъ стягавъ на себе всѣлякими способами то лихо, яке ему грозило. Де лишь удало ся, утѣкавъ вôдъ слугъ та тыхъ, що его пильнували. Выдумувавъ собѣ карколомнѣ забавы та ще й намавлявъ хлопцѣвъ дворскихъ, урядникôвъ та огородникôвъ, щобы й они то робили, що вôнъ выгадавъ.

Будувати та й будувати — то була для него найбôльша радôсть. То ставлявъ домы зъ простого каменя, то копавъ въ пѣску глубокѣ печеры зъ комнатами та свѣтлицями. При тôмъ працювавъ вôнъ пильнѣйше, якъ его бѣдный товаришъ, а коли вернувъ замащеный и зô спотѣнымъ чоломъ до замку, служба дворска лишь кивала головами, та вдоволена споглядала на Венделина, котрый якъ справдешна князѣвска дитина нѣколи не замастивъ собѣ бѣлыхъ якъ снѣгъ своихъ рукъ.

Юрій бувъ простѣйшои вдачѣ якъ его высокій братъ, то видко було ясно якъ сонце. Коли Венделинъ жалувавъ ся на спеку, Юрій гулькъ до озера; коли тамтому було студено, то сей хваливъ собѣ свѣжій, острый воздухъ. Задля него було бы княгини и сто очей за мало; томужъ она ганьбила его та сварила частенько, а старшій сынокъ не чувъ вôдъ неи нѣколи хочь бы й одного лихого слова. Але Юрій кидавъ ся ѣй неразъ, зовсѣмъ не такъ якъ пристало на князѣвску дитину, на шию, а тогди цѣлувала она его та пестила, и не пускала вже вôдъ себе. Колижь пестить бувало первородного сынка, то лишь дотулить ся устами до его чола або погладить его по головцѣ. Юрій анѣ не вмывъ ся красою до свого брата, его лице було просте, свѣже, отъ якъ звычайного собѣ хлопця, але его очи були глубокѣ и щирѣ, а мати добачувала въ нихъ зпову все то, що ѣй такъ дуже до серця припадало.

Оба хлопцѣ були такѣ щасливѣ, якъ кожда дитина, що выростае въ теплотѣ материньскои любови; але паны и дамы дворскѣ а также и дворска служба добачували вôдъ давна, що нещасте починае вже крутити ся коло молодшого князика. Якъ же часто мусѣла гнѣвати ся на него добра княгиня! А вжежь годѣ було почислити всѣ тѣ пригоды, що лучали ся вже одинацятьлѣтному хлопцеви. Разъ, коли купавъ ся, пустивъ ся бувъ за

до нихъ признати ся; соромнѣйше було бы, не старати ся тыхъ хибъ позбути ся. Тожь берѣмъ на розумъ! Слухаймо й того, що другî о насъ говорять, та поступаймо такъ, щобы намъ нѣхто не тыкавъ пальцемъ передъ очи. То рѣчь певна, що доки мы самî у себе ладу не зробимо, доки не будемо мати ясно передъ очима провѣднои гадки, доки не перестанемо лишь кождый самого себе напередъ высувати — доти у насъ добра не буде. Згода и солідарнôсть, чистый идеалъ народный рускій, карнôсть для добра цѣлого народу — ось то, чого вôдъ насъ вымагає теперѣшнôсть. Учѣмъ ся вôдъ тыхъ, котрî, хочь не прошенî, дають намъ науку.

Рада державна.

Въ четверъ вôдбули ся два засѣданя Палаты пословъ, ранѣшне и вечѣрне; ухвалено законъ фінансовый и прелімінарь буджету державного и Палата вôдрочила ся ажь до першихъ днѣвъ сѣчня слѣдуючого року.

Хôдъ дискусіи на тыхъ засѣданяхъ бувъ такій:

На ранѣшнôмъ засѣданю обговорювавъ пос. Пернерсторферъ положенє робôтникôвъ и поступованє властей супротивъ закона о товариствахъ и взывавъ Міністра, щобы зарадивъ злому.

Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ выступивъ противъ твердженя Ґреґра, мовъ бы то изъ 185 міл. податкôвъ, оплачуваныхъ Чехами, Моравою и Шлескомъ, уживано на потребы тыхъ краѣвъ всего лишь 67 міліонôвъ. Міністеръ не знає, зъ якихъ жерелъ взявъ Ґреґръ тî даты, але сказавъ, що они суть зовсѣмъ хибнî. Выводы Ґреґра вели бы не лишь до борбы одного краю противъ другого, але, якъ въ Чехахъ, до борбы громадъ противъ громадъ та довели бы до войны всѣхъ противъ всѣхъ. Міністеръ зазначивъ, що того рода средства борбы не роблять на людей фаховыхъ нѣякого враженя, але въ ширшихъ масахъ можуть стати ся жереломъ невôдповѣдныхъ понятій и розчаровань. Що до політичнои стороны бесѣды Ґреґра, то правительство прилучаєсь зовсѣмъ до выразôвъ обуреня, якî высказавъ кн. Шварценберґъ. Правительство знає, що ческій нарôдъ неприступный для такихъ инсінуацій, и бере єго въ оборону передъ зневагою вôдъ Ґреґра. Паляцкій сказавъ колись, що колибъ Австріи не було, то треба бы єи сотворити для австрійскихъ Славянъ. Борба противъ правительства не повинна нѣколи переходити въ борбу противъ державы. Нарôдъ ческій не має бути за що вдячный Ґреґрови.

Пос. Романчукъ вказувавъ на неяснôсть ситуаціи парляментарнои и доказувавъ, що цѣла акція правительства есть вымѣрена противъ того, щобы зробити Монархію назверхъ сильною и приготовити на выпадокъ войны, пôдчасъ коли иншî высокî цѣли у внутрѣ державы не увзгляднюють ся. Бесѣдникъ домагавъ ся помноженя числа пословъ зъ Галичины и охороны для руского народу. На тôмъ замкнено дебату.

Пос. Менґеръ домагавъ ся кенверсіи 5-процентовои ренты, щобы тымъ способомъ довести до опусту податкôвъ для низшихъ катеґорій оподаткованыхъ; доказувавъ, що коли угода розôбє ся, то лишь Чехи будуть того жалувати, и наконець домагавъ ся закона о народностяхъ. — Пос. Герольдъ яко ґен. бесѣдникъ доказувавъ, що нарôдъ ческій давъ доказы своеи династичнои льояльности, але не побоюєсь высказати отверто свого невдоволеня. До державы австрійскои не має нарôдъ ческій нѣякои ненависти, лишь до нѣмецко-централістичнои конституціи. Рады кн. Шварценберґа нарôдъ ческій не пріймає, бо умѣреннôсть Старочехôвъ черезъ 12 лѣтъ довела до точокъ угодовыхъ. Доки угода та не буде усунена, доти Чехи не перестануть вести борбы противъ правительственнои системы.

Референтъ Пленеръ жалувавъ того, що кн. Шварценберґъ не выступивъ противъ выводôвъ Ґреґра въ справѣ угодовôй. Въ интересѣ доброи славы Австріи лежить, щобы та угода выйшовша зъ иніціятивы Пайяс. Пана не пôйшла марно. Молодочехи стремлять до якогось рода уніи персональнои и до повного переобразованя державы. — По сѣмъ принято законъ фінансовый въ другôмъ читаню.

Міністеръ краєвои обороны ґр. Вельзерсгаймбъ вôдповѣдавъ на интерпеляцію Тільшера въ справѣ укараня двохъ належачихъ до войска ческихъ учителѣвъ школъ народныхъ. Позаякъ тî учителѣ вели ся пôдчасъ контролѣ войсковои неприлично и говорили неправду, то и укарано ихъ вôдповѣдно.

На вечѣрнôмъ засѣданю вôдповѣдавъ президентъ Міністрôвъ ґр. Таффе на интерпеляцію Фореґґера въ справѣ вôдносинъ безпечности въ Люттенберґу и Радкерсбурзѣ. Ґр. Таффе сконстатувавъ, що правительство помножило постерунки жандармеріи и вôйшло въ порозумѣнє зъ правительствомъ угорскимъ въ справѣ спôльного поступованя противъ Циганôвъ. Намѣстництво выслало высшого урядника поліційного для зробленя доходжень. Ґр. Таффе сподѣває ся, що незадовго буде заведеный порядокъ.

Опôсля принято законъ фінансовый и прелімінарь буджету державного въ третôмъ читаню, а председатель Хлюмецкій сконстатувавши, що при скороченôмъ способѣ нарады надъ буджетомъ не поминено анѣ важныхъ справъ, анѣ не обмежено свободы слова, припоручавъ, щобы того скороченого способу уживано и въ будучности. По сѣмъ закрыто засѣданє а председатель заявивъ, що слѣдуюче засѣданє вôдбуде ся имовѣрно дня 8 сѣчня слѣдуючого року.

Переглядъ політичный.

Вѣсть Neue fr. Press-ы о конференціяхъ межи ґр. Таффе а пп. Пленеромъ и Хлюмецкимъ, въ наслѣдокъ котрыхъ нѣбы то ґр. Таффе намѣряє зробити пропозицію Є. Вел. Цѣсареви заименувати одного члена сполученои нѣмецкои лѣвицѣ міністромъ безъ теки, потверджує Presse и каже, що справдѣ межь ґр. Таффимъ а Пленеромъ и Хлюмецкимъ вôдбули ся переговоры, однакъ о результатѣ ихъ доси нѣчого не знати, тымъ бôльше, що се були тѣсно довѣрочнî конференціи зъ выключенемъ всякихъ личностей поза кружкомъ сихъ трохъ осôбъ. Нинѣ наспѣла вѣсть зъ Вѣдня а подає єи вже такожь и Czas та другî ґазеты польскî, що міністромъ безъ теки має бути именованый не Пленеръ а бар. Відманъ, бувшій намѣстникъ горѣшнои Австріи а вôдтакъ Тиролю, теперь же посолъ до Рады державнои зъ мѣстъ Боценъ Меранъ. Вôнъ належить до сполученои лѣвицѣ и бувъ бы єи репрезентантомъ.

Староческî ґазеты праскî звалюють на молодоческе сторонництво всю одвѣчальнôсть за поганî наслѣдки, якî оногдѣшна бесѣда посла Ґреґра може стягнути на ческій нарôдъ.

Въ Петербурзѣ оголошено указъ царскій, пôсля котрого 15 дівізія кôнницѣ, утворена недавно зъ двохъ новыхъ полкôвъ драґонôвъ украиньского и татарского и одного полку козакôвъ уральскихъ — має бути прилученок до 15 корпусу арміи зъ осѣдкомъ штабу въ Варшавѣ; за те 13 дівізія кôнницѣ має бути

далеко на озеро и мало що не утопивъ ся. Коли учивъ ся ѣздити на кони, положивъ ся кôнь и перекинувъ єго ажь за огорожу, а лѣкарь дворскій не мавъ спокою, бо не було такого мѣсяця, щобы другій принцъ не потовкъ ся або не розваливъ собѣ головы.

Нѣхто не мавъ лихого серця до непосидющого хлопця, хиба може лишь маршалокъ двору та майстеръ церемоній, а все таки всѣ жалували тои безталаннои дитины. А якъ гôрка доля переслѣдувала бѣдного Юрія, показало ся ясно, коли надъ нимъ заваливъ ся дôмъ зъ камѣня, котрый вôнъ выставивъ бувъ зъ другими хлопцями Єго добули зъ пôдъ камѣня безъ памяти, а дворскій. що прибѣгъ на крикъ товаришѣвъ Юрія, занѣсъ єго до хаты на постѣль и поравъ ся коло него, а тымчасомъ пôславъ по доктора.

Пѣстунка Нонна помагала дворскому и двоєчко тыхъ вѣрныхъ людей ажь не могли наоповѣсти собѣ свого жалю. Они пригадували одно другому тî зловѣщî знаки, що проявились при народженю князика, а Пепе таки высказавъ обаву, що безталанна дитина вже не подужає.

— Жаль то, жаль, — казавъ вôнъ, — але для князѣвскои дитины було бы ще найлѣпше, колибъ Господь єи теперь забравъ до себе; лѣпше для неи, коли помре скорше, якъ має жити въ самôмъ нещастю та нуждѣ.

Хлопець розумѣвъ то все слово въ слово, бо хочь вôнъ не мôгъ рушити нѣ руками, нѣ ногами а й очи мавъ замкненî, то однакожь чувъ все добре и розумѣвъ.

Стара Нонна, почувши бесѣду Пепы, заплакала рѣсными сльозами, а вôнъ ставъ єи якъ разъ розважати, коли Юрій наразъ схопивъ ся, протеръ собѣ очи на вôдлѣвъ руками та почавъ вытягати ся и простувати. Ба, наразъ скочивъ якъ берегулька весело зъ постелѣ на рôвнî ноги.

Обоє старухи ажь крикнули на весь голосъ, такъ дуже счудували ся, а вôдтакъ стали ще голоснѣйше смѣяти ся зъ радости, але докторъ, що якъ разъ вôйшовъ на то до комнаты, лишь скрививъ ся, якъ бы зъѣвъ квасничку; не було вже, бачите, нагоды показати свою штуку, що ось то вôнъ выратувавъ княжѣвску дитину вôдъ смерти; самъ на власнî очи мусѣвъ видѣти, якъ єго надѣя щезла.

Коли та пригода стала ся, не було якъ разъ княгинѣ дома. Коли вернула, хотѣла зъ разу посварити хлопця, але материньска любовъ въ нѣй перемогла; а коли ще Юрій вôдтакъ обôймивъ єи за шию та спытавъ, чи то правда, що єго жде саме нещастє, то она таки ажь мало не розплакалась. Але она придушила плачь въ собѣ и сказала, що Пепе та Нонна, то старî безглуздî, а знаки, про котрî они говорили, то дурницѣ. Вôдтакъ выбѣгла чимъ скорше зъ хаты а Юрієви здавало ся, що она на дворѣ плаче. Вôнъ такъ щось здогадувавъ ся, що она лишь длятого такъ єму говорила, абы єго успокоити, и зъ тои поры уважавъ вже самъ себе за безталанну дитину. Правда, що то зле було, але було въ тôмъ и щось доброго, бо вôнъ що рана сподѣвавъ ся лихого дня. Колижь вечеромъ дождавъ ся веселости та радости, то лягавъ спати вдячный Богови за то добро, якого зазнавъ, а яке єму не належало ся. Вôдъ того часу велѣла єго мати ще острѣйше пильнувати, та ходила сама за нимъ якъ та квочка, що вывела качатко, и заказала єму ставити будôвлѣ зъ камѣня.

Якъ разъ теперь мала достойна панѣ ще другій клопôтъ. Єи сусѣдъ, король, котрого ще єи тато, а вôдтакъ и чоловѣкъ не въ однôй войнѣ були побили, розваживъ собѣ, що ось теперь буде добра пора впасти до княжества, бо теперь въ краю Сивакôвъ панує жѣнка та єи намѣстникъ, и можна буде вôдобрати назадъ краѣ, котрî они у него забрали. Маршалокъ Мусташь стоявъ вже зъ войскомъ въ поли и незадовго мусѣло прийти до битвы, котра якъ всѣ битвы могла скôнчити ся щасливо або нещасливо.

(Дальше буде)

зъ 15 корпусу арміи вылученою и пôдданою пôдъ безпосередну власть команданта варшавского округа военного.

Зъ Софіи доносять приватно, що француске правительство приказало такожь консулямъ въ Рущуку, Бурґасѣ и Филипополи опустити свои становища. Заступництво французскихъ интересôвъ въ Болгаріи мае бути поручене анґлійскому аґентови дипльоматичному. П. Льонель опустить Болгарію, скоро лишь заграничный урядъ анґлійскій згодить ся на заступництво. Але то якъ разъ пытане, чи правительство анґлійске, котре зъ одной стороны стоить по сторонѣ Болгаріи зъ другой же знае, якй то клопоты заступати въ Болгаріи интересы России и Франціи, згодить ся на таке предложене Франціи.

Новинки.

— **Громадамъ:** Летви (въ повѣтѣ дрогобицкôмъ) и Бабинцѣ дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь по 100 зр. а то першôй на будову школы а другôй на будову церкви.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь именувавъ секційного совѣтника въ міністерствѣ справедливости, посѣдаючого титулъ и характеръ совѣтника міністеріяльного, дра Александра Мнишка-Тхожницкого, віцепрезидентомъ львôвского высшого суду краевого, а рахункового ревідента, Антона Мишкевича, рахунковымъ совѣтникомъ при департаментѣ рахунковôмъ краевои Дирекціи Скарбу у Львовѣ. — Ц. к. краева Рада шкôльна именувала: Станіслава Левицкого сталымъ учителемъ при школѣ 4-клясовôй въ Стрыю на Ланахъ; Володимира Кашицкого управителемъ 2-клясовои школы народнои въ Рожнятовѣ; Луку Спольского сталымъ учителемъ школы етатовои въ Сѣдлискахъ; Евстахія Даниловича учителемъ школы етатовои въ Рогôзнôмъ; кс. Ґервазія Круковского учителемъ религіи лат. обр. при жѣночôй школѣ выдѣловôй у Львовѣ. — Высшій Судъ краевый у Львовѣ именувавъ нотаремъ въ Нижанковичахъ п. Игн. Криґсайзена, котрый зъ днемъ 9 грудня розпочавъ тамъ свое урядоване.

— **Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ** дръ Сембратовичь, бувъ дня 17 с. м. на авдіенціи у Єго Вел. Цѣсаря.

— **Віцепрезидентъ краевои Рады шкôльнои,** дръ Бобжиньскій візитувавъ въ Перемышли черезъ три дни (понедѣлокъ, второкъ и середу) тамошнй школы, именно ґімназію, школы народнй хлопцѣвъ и дѣвочй. Въ середу въ полудне представлялись п. Віцепрезидентови въ Старовствѣ професоры ґімназіяльнй и учительскои семинаріи пôдъ проводомъ директорôвъ якъ такожь управителѣвъ шкôлъ народныхъ. Оногди вечеромъ повернувъ п. Віцепрезидентъ до Львова.

— **Середно-европейскій часъ** буде заведеный вôдъ 1 сѣчня въ Перемышли и въ Чернôвцяхъ. Однакъ Сучава выпередила Чернôвцѣ, бо тамошный бурмістръ безъ всякихъ короводôвъ справу полагодивъ коротко: казавъ мѣскій годинникъ справити пôсла зелѣзничого, ну, — и рѣчь скôнчена.

— **Укушене пса.** Передъ трема мѣсяцями укусивъ покоевый песикъ свою господиню, паню С... зъ Сувалокъ. Рана була незначна, але все таки укушене мѣсце выпалено ляпісомъ. Панѣ С. спустила ся на те, що песикъ бувъ здоровъ, хочь десь въ кôлька днѣвъ згодѣ песикъ щезъ безъ вѣсти. Родина хотѣла конче выслати укушену песикомъ до дра Буйвіда въ Варшавѣ, але п. С. непристала рѣшучо. Коли недавно тому выслали ся лѣкарѣ на грудну недугу до Мерану, наступивъ у Вѣдни въ переѣздѣ до Мерану такъ сильный атакъ скаженины, що нещаслива по 4 дняхъ тяжкихъ мукъ вôддала Богу духа.

— **Она языкомъ а вôнъ бритвою.** Въ Чернôвцяхъ посваривъ ся оногди вечеромъ Атанасъ Войженко зô своею жѣнкою Францішкою. Прийшло и до бôйки, а що Атанасъ не мôгъ притупити пястукомъ острого языка своеи жѣнки, то выхопивъ зъ кишенѣ бритву а жѣночку обôймивъ за шию и хотѣвъ конче перезѣтати ѣй горло ажь поза голосницѣ. На щасте збѣгли ся люде на крикъ скалѣченои жѣнки и увôльнили ей зъ тыхъ мужовыхъ, не конче то милыхъ, обôймивъ.

— **Страшный злочинъ.** Коло буковиньскои границѣ въ Россіи, въ селѣ Демичу напала въ ночи банда якихсь розбôйникôвъ на коршму и вымордувала усю жидôвску родину: Шинкаря Брука, єго жѣнку, четверо дѣтей и служницю, а коршму вôдтакъ ограбила. Жандармерія выслѣдила усѣхъ злочинцѣвъ. Мають се бути якись селяне.

Всячина

— **Зъ вôдки взялась инфлюенца або смотолока?** Загально думають, що инфлюенца то якась нова слабôсть, котра ледви, що кôлька лѣтъ тому назадъ у насъ появила ся. Такъ не есть; инфлюенца якъ и богато иншихъ слабостей та пошестей есть дуже давна, а що она здаесь намъ новою, то лишь длятого, що лишь дуже рѣдко донедавна у насъ появляла ся та нѣколи ще такъ сильно не ходила по людехъ, якъ въ послѣдныхъ двохъ рокахъ а особливо сего року. Особливо впадае въ очи, що инфлюенца выступае дуже сильно насамперед по великихъ мѣстахъ, вôдтакъ переносить ся до малыхъ а наконець ажь ширить ся и по селахъ. Въ послѣдныхъ двохъ рокахъ терпѣли вôдъ неи найбôльше такй мѣста якъ Петербургъ и Москва, вôдтакъ Берлинъ, Вѣдень,Арижъ, Лондонъ и Мадритъ. У насъ найсильнѣйше лютила ся инфлюенця насамперед въ Краковѣ, вôдтакъ у Львовѣ, Станіславовѣ и Чернôвцяхъ а опôсля перекинулась и до такихъ мѣстъ, якъ Куты и Косôвъ, що, здавалось бы, суть вôдъ ширшого свѣта дошками забитй. Сеи осени лютилась инфлюенца у Львовѣ такъ сильно, що на 110.000 жителѣвъ мѣста було ажь 88.000 выпадкôвъ сеи слабости, значить ся, нездужало бôльше якъ двѣ третины всѣхъ людей въ столици краю. Теперь выступае она дуже сильно у Вѣдни, де, якъ звѣстно, померли на ню Архікнязь Генрихъ зъ женою и его братъ Архікн. Зиґмунтъ. На ту саму слабôсть занедужали сими днями такожь Архікн. Ернестъ, третій братъ Архікн. Райнеръ и двохъ померлихъ, Президентъ Палаты посолôзъ дръ Смолька и Міністеръ торговлѣ Маркізъ Бакегемъ, а особливо сильно проявилась инфлюенца въ вѣденьскôмъ ґарнізонѣ. Коли до сеи слабости, котра проявляесь сильною горячкою, хрипкою, болемъ крижей и ломанемъ костей, прилучить ся ще и запалене легкихъ, наступае дуже легко смерть. Дослѣджено однакожь, що люде, котрй вже разъ мали инфлюенцу, дôстають еи другій разъ вже слабшу и скорше еи перебувають, якъ тй, що еи першій разъ дôстануть. Тымъ то и поясняють, що въ вѣденьскôмъ ґарнізонѣ теперь такъ сильно лютить ся инфлюенца; недавно тому, бачите, змѣнено ґарнізонъ и прийшли зовсѣмъ свѣжй люде.

Зъ вôдкижь взяла ся тота слабôсть, що очевидно ширить ся якъ пошесть по всѣхъ краяхъ? — Приѣхала зелѣзницею! Таки такъ; приѣхала зелѣзницею и то ажь зъ глубокои Азіи черезъ Россію. Инфлюенцу памятають у насъ люде ще зъ 1833 р. и она звѣстна у насъ на Руси пôдъ назвою смотолоки. Вôдъ того часу появлялась она въ рокахъ 1857 и 1858, а почасти и въ рокахъ 1874 и 1875. Але коли она въ 1833 р. потребувала ажь 3 мѣсяцѣ, щобы розширитись по Нѣмеччинѣ, то минувшого року за мѣсяць перебѣгла зъ Россіи черезъ цѣлу Европу ажь до Испаніи, бо ѣхала зелѣзницею, котру збудувавъ россійскій ґенералъ Анненковъ въ Закаспійскôмъ краю, а вôдтакъ пересѣдала ся на другй зелѣзницѣ въ Европѣ и ѣхала дальше.

Першій разъ розôйшлась була 15 жовтня 1889 р. вѣсть, що въ Томску на Сибіри выбухла инфлюенца; але ще на кôлька мѣсяцѣвъ передъ тымъ, сконстатувавъ оденъ нѣмецкій ученый, Гайфельдеръ, тоту слабôсть надъ берегами рѣки Оксусъ и вже тогди вказавъ на то, що она зайшла до Бохары и Самарканду зъ Паміру, а вôдтакъ зелѣзницею перебралась до Европы. Въ тôмъ роцѣ були въ Памірѣ великй зливы, а весь край надъ Оксусомъ такъ залила була вода, що всюды ажь до лѣта другого року стояли ще багна та калюжѣ. Въ ту пору отже проявилась въ Бохарѣ инфлюенца. Гайфельдеръ каже, що до того причинились ще тй обставины, що Бохарцѣ, стративши въ зимѣ богато грошей на топливо, не могли добре живити ся, а вôдтакъ наставъ ще турецкій пôстъ рамаданъ, котрый ихъ ще бôльше ослабивъ. Въ мѣстѣ Бохарѣ, столици краю, лютилась въ 1889 р. инфлюенца такъ сильно, що були домы, де цѣла родина, вôдъ найстаршого до наймолодшого, лежала недужа. Въ домѣ россійского аґента дипльоматичного лежали всѣ такъ недужй, що не було кому ѣсти зварити. Замѣтне то, що недуга брала ся скорше Европейцѣвъ, якъ тамошныхъ мѣсцевыхъ жителѣвъ; служба при зелѣзници, вояки, урядники и другй достойники россійскй були першй, що занедужали. Богато людей зъ россійскихъ кольоній втѣкало теперь передъ пошестею до рѣдного краю, або спѣшило шукати тамъ помочи противъ неи. Зъ того пôйшло, що вже въ жовтню того року появила ся та пошесть въ Петербурзѣ, а въ падолистѣ перенеслась зелѣзницями до мѣстъ, якъ: Москва, Калуґа, Міттава и Гельзінґфорсъ. Въ мѣсяць пôзнѣйше перенеслась она за границю до Берлина, Вѣдня, Копенгаґи, Риму и Парижа, а наконець переступила Пірінейскй горы та зайшла ажь до Испаніи. И ось показало ся, що инфлюенца не есть наслѣдкомъ вплыву погоды або землѣ, анѣ не переносить ся воздухомъ, лишь ширить ся тыми дорогами, котрыми стягають ся люде въ одно мѣсце. Пошесть выбухала всюды насамперед въ великихъ мѣстахъ, перескакуючи тй мѣста, що лежали на боцѣ, вôдъ головного тракту; такъ н. пр. появила ся она въ Монаховѣ пôзнѣйше якъ у Вѣдни и въ Парижи. Въ Италіи сунулась она поволи зъ пôвночи на полудне. Въ Россіи добачили лѣкарѣ, що инфлюенца ширила ся такожь всюды туды, куды иде почта зъ Сибіри до Россіи.

Колижь теперь спытаемо, що есть причиною инфлюенци, то на то годѣ дати якусь певну вôдповѣдь; загально припускають, що то есть якійсь бацілль, що еи розносить. Доси однакожь того бацілля ще нѣхто не выкривъ. А й то здаесь бути певною рѣчею, що колибъ пошесть ширивъ дѣйстно якійсь бацілль, то вôнъ не несе ся воздухомъ, бо въ такôмъ случаю цѣлй стороны рôвночасно, мѣста, мѣсточка и села мусѣли бы мати у себе инфлюенцу, лишь люде самй занесли еи зъ Азіи черезъ Россію, а теперь ширять по цѣлôй Европѣ.

Телеграмы.

Вѣдень 19 грудня. Вечѣрнй ґазеты обговорюють яко рѣчь дуже можливу вступлене одного члена сполученои нѣмецкои лѣвицѣ до кабінету яко міністра безъ теки. Fremdenblatt и N. fr. Presse уважають припущене, будьто бы Пленеръ мавъ бути покликаный за неконче удачне.

Инсбрукъ 19 грудня. Зъ мѣскихъ округôвъ выборчихъ Ровередо, Ріва, Тріентъ, Борґо и Мецольомбардо выбрано зновъ на послôвъ до сойму прихильникôвъ політики абстіненційнои.

Прага 19 грудня. При доповняючихъ выборахъ до сойму зъ сѣльскихъ округôвъ выборчихъ Теплицѣ, Тичинъ и Румбурґъ выбрано нѣмецкого, въ Страконицяхъ молодоческого кандидата.

Петербургъ 19 грудня. „Нов. Время" признае рацію Франціи въ еи поступованю въ конфліктѣ зъ Болгаріею, а именно въ виду великои важности капітуляцій. Податливôсть Франціи дала бы небезпечный прецеденсъ для Єгипту. Ґазета ся припускае, що француский посолъ повѣдомить султана о тôмъ, що француске правительство застерѣгае собѣ поробити дальшй кроки.

Бѣлградъ 19 грудня. Прибувъ тутъ Шадурнъ.

Берлинъ 19 грудня. Парляментъ ухваливъ угоду торговельну зъ Австро-Угорщиною въ третôмъ читаню 243 голосами противъ 48, а ветеринарійнй угоды зъ Италіею и Бельґіею en bloc. Парляментъ вôдрочивъ ся до 12 сѣчня. По ухваленю угоды надавъ цѣсарь канцлерови Капрівіому титулъ ґрафа.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народной Часописи* приймає Контора Льеопольда Литыньского, *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** прятнѣйшій бдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

Въ Друкарни Людовôй у Львовѣ,

площадь Бернадиньска ч. 7.

кождого часу набути можна руску

БИБЛІЮ

выданя Диковского въ Перемышли

зъ численными мѣдерытами,

крôмъ тому 1 (котрый цѣлкомъ вычерпаный) томъ 2, 3, 4, 5, 6 и доповняючій томъ 7. — Цѣна повысшихъ томôвъ 5 зр. 50 кр. въ пересылкою почтовою, однако поодиноко по 1 зр. 36 кр. зъ пересылкою почтовою.

Найкрасшимъ дарункомъ на Рôздво и Новый Рôкъ есть **добрый корсетъ**, а такій можна лишь купити въ склепѣ

„SANS RIVAL" MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Площадь Галицкѣй ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручає правдивй паризкй **Горсеты дамскй** найновѣйшого фасону теперѣшного сезону: зъ короткимъ бедромъ и долгимъ станомъ à la Sirene C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарй, креме и бѣлй. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Brykle на 5 гузиковъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, нитяный. Дрелихъ à 3, 3·50, 5, 6. — Corset Panzer 34—36 цм. довгій нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякй части рôжнои величины суть завше на складѣ вôдъ 1.50—20 зр.

Всякй замовленя зъ провинціи выконуют ся якъ найскорше.

Старй корсеты приймають ся до направы.

ДЗЕВОНЬСКІЙ и ҐІҐЕЛЬ,

Львôвъ, ул. Галицка 6.

поручають по цѣнахъ найнизшихъ

великій выбôръ ручныхъ робôтъ дамскихъ

розпочатыхъ и покôнченыхъ въ найсвѣжѣйшôмъ вкусѣ. Всякй приборы до шитя, гафту и гачкованя. Хустки повстянй, рукавички дамскй, мужескй и дитинячй. — Мыделка и парфумы.

Препорученя зъ провінціи сповняємо вôдворотною почтою.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

антикарь у Львовѣ (улиця Жовкôвска, побôчь рампы) поручає:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіасѣ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôрь, 13 марта 1891.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялистъ приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якй менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ „Нервотону", препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровля Леопольда Литыньского"**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Груднй зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

ПА-

расолѣ у великôмъ выборѣ, **Кальошй** американьскй и россійскй. Бѣлье мужеске, выробы трикови, бѣлье Єґера, итп. поручає найдешевше маґазинъ товарôвъ модныхъ, приборôвъ подорожныхъ, тоалетныхъ итп.

Павла Лянґнера,

передъ тымъ

Братôвъ Лянґнерôвъ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 16.

Цѣнники на жаданє даромъ.

Зъ причины великихъ транспортôвъ пабѣлу масло знатно потанѣло, бо по 20 кр. на кождому кілю лишь у

Б. ШРАЙБЕРА,

улиця Руска ч. 8 у Львовѣ.

Дичину купує за готôвку.

„Реґуляторъ"

есть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надослати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Подяка.

Коломыя 27 XI 1891.

Высокоповажаный Пане!

Вашому „РЕҐУЛЯТОРОВИ" виненъ я моє цѣлковите выздоровленє и увôльненє вôдъ прикрои жовтачки; не залишивъ я сего для добра людскости якъ въ Коломыѣ и Черновцяхъ, такъ такожь въ окрестности розголосити, за що и Вамъ тоже при сѣй нагодѣ найсердечнѣйшеє признанє складаю.

Упросили мене мои знакомй, котрй просто до Васъ удавати ся не знають, о той „РЕҐУЛЯТОРЪ", тожь прошу прислати ласкаво для мене вôдворотною почтою 10 коробокъ „РЕҐУЛЯТОРА" за побранємъ почтовымъ.

Зъ поважанємъ

Озіяшь Розенберґъ,

купець въ Коломыѣ.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

Equitable.

Найбôльше Товариство асекураційне на свѣтѣ, концесіоноване въ Австріи 11 жовтня 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австріи мусить бути въ Австріи складана, а крôмъ того служить на покрытье убезпеченъ палаты Товариства у Вѣдни (Stock im Eisenplatz), вартости 2 миліонôвъ.

Ґенеральна аґенція для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3. пôдъ управленємъ И. Піепеса.

Найбôльше	Найпевнѣйше	Найкористнѣйше
Станъ убезпеки въ кôнцемъ р. 1890 1,801 656.182 злр. Новй интереса въ року 1890 509,565 267 злр.	Майно власне въ кôнцемъ р, 1890 298,109.361 миліоновъ злр.	Резерва высковъ, въ котрôй мають удѣлъ убезпеченя злр. 59,351 11

Всякй комбинаціи убезпеченя на житье.

Надзвычайнй користи.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **французскій кураційный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ ориґінальныхъ фляшкахъ 3/4 літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.